

Davorin Vodenik.

Vzornemu učitelju ob odprtem grobu govoril. V. G.

sredo, dne 14. oktobra 1925, ob rani uri, ko je baš vstajalo solnce, da postavi dan, je potrkalo na nebeška vrata. Potrkalo je plaho, tiho, neodločno. — Znotraj se odzove mogočen glas: »Kdo je?«

»Jaz sem, Tine, Davorin Vodenik iz Maribora,« odgovarja tostran glas.

»Česa iščeš tu, po kaj si prišel?«

»Poklican sem bil; po sodbo sem prišel.«

»Ali si vse v redu opravil tam doli?«

»Nisem; nazaj bi šel. Ženo imam doli osamljeno, otročiče imam, ki niso še dorasli; šola je še doli, ki me potrebuje.«

»Kaj si delal tam doli?«

»Učitelj sem bil. Mladino, svoj narod sem učil. Učil sem ga, ko je bil zaslužnjen, tlačen in zaničevan; učil ga ljubiti svobodo, učil ga samozavesti, vztrajnosti in vere vase. Učil sem ga polnih 25 let. Ko je potem prišla svoboda, sem ga učil še dalje šest let, sedmega pol, učil, kako je potreba svobodo spoštovati in kake nam ona daje naloge.«

»Kaj si še delal?«

»Družinico sem imel, ki sem jo vzgajal, da bo hodila moja pota; svoje tovariše sem imel, ki sem jih navajal, kako naj služijo svojemu narodu. Šolsko deco sem imel, ki sta ji bili posvečeni moja skrb in moje delo.«

»Kakšno pa ti je bilo plačilo tam doli za vse to?«

»Učitelj sem bil. Skrb in trpljenje, ljubezen in požrtvovanje so bile moj delež. — Učitelj sem bil.« —

»Blagor njim, ki žive mladini; zakaj rečeno je bilo: 'Pustite malim k meni, ker njih je nebeško kraljestvo.' Blagor njim, ki žive narodu svojemu; zakaj narod je od Boga! — Davorin Vodenik, izrečena ti je sodba!«

Tedaj so se odprla nebeška vrata na stežaj. Razblisknila se je nebeška svetloba in objela našega Tinčeta. Mogočno je zadonela rajska glasba; a sto in stotisoče grl se je združilo v mogočen zbor, da zapoje Tinčetu pozdravno pesem. Odvedo ga v to svetlobo, Tine-tova duša je šla v nebeški raj...

V tistem trenutku pa je tu na zemlji izgubila ena žena svojega moža, so štirje otročiči izgubili skrbnega očeta, sta šola in narod naš izgubila zlatega učitelja in smo mi izgubili vernega tovariša, kakršen se le redko narodi.

Samo zemski ostanki so nam še ostali, in že smo se zbrali, da tudi nje izročimo materi zemlji, da jim na temle mestu postavimo nov,

nepoznan, mrzel in tesen dom. — Velik je bil Tvoj svet na zemlji, prijatelj Tine, oj, ni mu bilo mejá — a majhen je Tvoj zadnji zemski dom, oj, kako majhen! —

In tako se bomo ločili. Šla je duša Tvoja tja v svetli raj, gre telo Tvoje, oj, v ta temni grob!

In nam? Ne ostane nič, čisto nič?! Deci Tvoji, prijateljem Tvojim, tovarišem Tvojim? —

Oj ne! Nam si ostavil dragoceno zapuščino, ki jo prejemamo polno, brez vsakih odtegljajev. Zapustil si nam svojo pot. Trnjeva je sicer ta pot, a ona drži navzgor. Zapustil si nam svoje delo. Trdo in

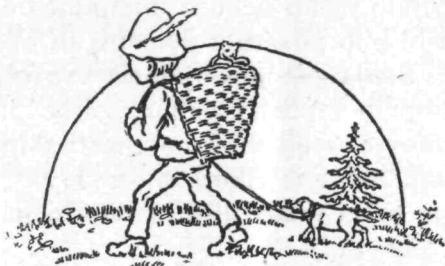

težko je sicer to delo, a ljubezen je, ki ga vrši; narod je, ki mu je posvečeno. In če bi bilo potrebno pri tem delu porositi svojo srčno kri, porosili jo bomo. Saj imamo Tvoj svetel zgled, ko si stal za svojo mladino, za narodom svojim vso življensko dobo, ko Te je ob polnem delu zrušila bolezen.

Lajšal in slajšal pa nam bo to delo svetel spomin na Tvojo osebo, na našega iskrenega in toplega tovariša, katerega pojav je zbujal vsepovsod in vsakokrat toliko privlačnosti.

In ob tem svetlem spominu nam je lažja ločitev naša. Ako Ti danes na tem mestu zadnjikrat kličemo »zbogom!« — dragi prijatelj Tine, storimo to v zavesti, da ločitev ne bo trajna. Saj hodimo Tvojo

pot, saj vršimo Tvoje delo — saj pridemo za Teboj! In ko bodo nekoč tovariši postavljali nam takle tih in hladen dom, upamo, da nam bo tam gori izrečena ugodna sodba. Da se bomo tamkaj veselo sešli stari prijatelji in znanci! Zato na snidenje, prijatelj naš!

Učenka Vida.

*Ali veste, da so Vido,
našo Vido, živo srebro,
letos v prvi razred vzeli?*

*Mi smo srečni in veseli,
da je zrasla med učenke,
bomo vsaj tri ure v dnevu
božji mir doma imeli!*

*Očka jo je prvič spremil
in povedal vse po vrsti,
kot baje so hiše v Trsti:
da se Vida rada smeje,
mного smeje, malo joče,
da do sto že gladko šteje
in je pridna, kadar hoče,
mirna pa samo, če spančka
in ji takrat ne nagaja
kakšna čudna, sitna muha;
da ob jutrih zgodaj vstaja,
preden se še kava skuha.
Vse je očka tam povedal,
da bi Vido prav spoznali,*

*in je še za njo pogledal,
ko so v razred jo peljali.
Z malo Silvo so baje jo
v tretjo klóp pri oknih dali.*

*Niti Vida niti očka
niti mama ni jokala,
ko je svoje živo srebro
v šolo med učenke dala.*

*Kaj še neki! Kdo bi jokal,
saj je vendarle veselo,
da se je življenje novo
naši Vidici začelo.*

*In življenje novo v hiši,
ko se lahko vsako miško,
vsako malo miško sliši!*

*No, seve, za kratke čase,
le po tri in štiri ure,
vendar Vida, naša Vida
hitro v učenosti rase.*

Anica.

